

Oda nama (i svim bracnim parovima)

August 20, 2013 at 9:21am

Tek kad sam se udala cula sam za, kao poznatu, narodnu izreku, vise pitalicu: Svi koji su izvan, htjeli bi unutra. Svi koji su u njemu, htjeli bi van. Sta je to?

Brak je nesto sto nisam bas sanjala. Desilo se. Nisam bila od onih djevojica koje planiraju vjencanje s princom i biraju vjencanicu godinama. Znam samo kad sam Njega srela da sam znala da je to to, i znam da sam mu to i rekla. I, isto tako, znam da je mislio da bas i nisam normalna. Upakovao je to u blaze rijeci – neobicna i cudna.

Prije tacno dvadeset i pet godina zahvaljivala sam se Nebu sto mi je donijelo tako lijepo bice u zagrljaj. Ljutnula se malo sto ga je skrivalo godinama prije toga, sto smo gubili vrijeme jedno bez drugog. Bio je podosta stariji, bio je bolestan, bio je Musliman, bio je iz svijeta znanosti...A ja sam vidjela: u pravom je dobu, bubreg se da zamijeniti, Bog je jedan, granice izmedju znanosti i umjetnosti se preplicu.

Papir smo potpisali zbog roditelja, tradicije, komsija ponajvise. U malom se gradu ni sad, a kamoli cetvrt vijeka unazad, nevjencano ne zivi.

U malom se gradu vjencano umire. Salim se, samo mi dobro zazvucalo. Al' ima i istine u svakoj doletjeloj misli. Jeste, dese ti se djeca, dese ti se poslovni uspjesi, desi ti se novo auto il' stan...No, sta se desava neprimjetno, podmukolo, u rukavicama, - padas polako u ocima voljenog bica, devalviras do gole razgolicene istine. I desava se to obostrano. Potkrade se misao prevaratnica – a mogla sam bolje...

Sa kemijskih reakcija nasih tijela, ljepljivo znojavih i bludnih noci pomijesanih sa dobrim vinom i jos boljom poezijom nadjes se u prici o kreditima, neplacenim racunima, porodicnim spletkama.

I pitas to svoje Nebo, tog svog Boga – pa, zaboga, sta je ovo?!

I Nebo te podsjeti da je to tvoje bice (koje je ono kao skrivalo od tebe), da nije problem u njemu, no u tebi. Kaze ti da cutanje nekada zlata vrijedi, ali je komunikacija kljuc. Kaze ti da ne moras gubiti sebe da bi voljela njega. Kaze ti da budes to sto jesi i pusti njega a procvjeta u ono sto jest.

Moj je bracni partner i dalje podosta stariji, bubreg smo zamijenili, i dalje je Musliman (po rodjenju); no, moj je bracni partner moj najbolji drug, moj mali i veliki svijet.

Nekad se iz drustva izvucem, kao da zapalim cigaretu u osami, a gledam ga njezno i osluskujem Nebo. Najzgodniji mi je, bas lijepo sazrijeva (da ne kazem stari), viceva hiljadu zna (a zna ih i ispricat kako je Bog rek'o), a tek sto pjeva.

I opet se nekako zaljubim u to svoje bice, al' nekako njezno, bez one mladalacke siline koja vuca za sobom ljubomoru i pravicnost; blago i toplo...

